

Innen-onnan

Az Izvesztijja orosz lap állítása szerint Mihail Kalasnyikov fegyverkonstruktor halála előtt bűnbánó levelet írt Kirill pátriárkának... A levélben Kalasnyikov „mérhetetlen lelki fájdalomról” ír, amelyet annak a felelősségnek a tudatosítása okozott, hogy az általa kidolgozott gépkarabély emberi életeket oltott ki.

Alekszandr Volkov, Kirill pátriárka sajtótitkára elmondta, hogy Kalasnyikov levelet a pátriárka megkapta és válaszolt is. Volkov rámutatott: *“Amikor a fegyver a haza védelmét szolgálja, az egyház támogatja a fegyverek kialakítóit.”* „Ő a hazája védelmére gondolta ki a gépkarabélyt, nem

a terroristák használatára” – jegyezte meg a pátriárka sajtótitkára.

Egy biszexuális aktivista nemrégiben egy rádióinterjúban beismerte: „A homoszexuálisok házasságáért folytatott harcban csak hazudjuk azt, hogy a házasság nem fog megváltozni, mert változni fog, és ennek így is kell lennie. (...) **Három gyerekem van, akiknek nagyjából ötven vagyunk a szülei, és nem látom, miért ne lehetne ez egy törvényes helyzet?** Az új partnernőm gyerekének a bátyám az apja, az én lányom biológiai apja viszont Oroszországban él, és az örökbefogadott fiam is őt tekinti apjának. Vagyis az öt szülő két hármascsoportra oszlik. Szeretnék olyan jogrendben élni, amely képes tükrözni ezt a realitást, és ami véleményem szerint nem összeegyeztethető a házasság intézményével.”

Kétféleképpen lehet valamit elpusztítani: vagy kalapáccsal szétveri az ember – azaz törvényileg betiltja –, vagy kiüresíti, mignem értéktelenné válik.

A házassággal az utóbbi történik. Először tartóssága és kizárólagossága szűnt meg (válás), majd a célja (fogamzásgátlás). Végül magát a fogalmát üresítik ki azáltal, hogy a kötelező tolerancia nevében az értelmetlenségig tágtíják. Ha elkezdünk mindent rózsának nevezni, ami földből kinő, a rózsaszó elveszti jelentését. Ha bármilyen

nemű személyek bármilyen ideig tartó, céltalan viszonyát házasságnak nevezük, a házasság szó elveszti tartalmát. Mint Orwell az 1984-ben megjegyzi, a zsarnokság elsősorban a definíciókon múlik: nehéz a szabadságért harcolni, ha nincs rá szó. **Nehéz a házasságért küzdeni, ha tartalmatlanná vált a fogalom...**

1% – Adományok

A Tatai Evangélikus Kistemplomért
Alapítvány számlájára:

293,653 Ft-ot

utaltak támogatóink az 2012-es
esztendőben. Köszönjük nekik!

**Sajnos nem felelünk meg, ill.
nem is tudunk megfelelni a
közhasznúság törvényi előírásainak,**
így az alapítványunkat kénytelenek
vagyunk megszüntetni s ezzel a
továbbiakban a **LEHETŐSÉG IS
MEGSZÜNT**, hogy adónk 1%-át kis-
templomunk javára felajánlhatnánk.

**Fontos!
Tatai Evangélikus
Kistemplomért
Alapítványunk
Megszűnt!**

Gyülekezetünk honlapcíme:
http://tata.lutheran.hu

Gyülekezetünk honlapja

naponta frissül!

**“Netpercesek” rovatunkban
reggelenként lelki útravalót
találhatsz!**

**Keress minket a
Facebookon is!**

Alkalmainkra
mindenkit szeretettel
várunk. Jöjjünk, s
hivogassunk
másokat is!

**Erős vár a mi
Istenünk!”**

Franko Mátys

Rövid-hírek

Januárvégi Egyetemes Imahét Jkeretén belül, gyülekezetünkben szolgált Végerbauer Richárd, a tatai Szent Kereszt templom káplánja.

Jó ütemben, megújult lendülettel folytatjuk a parókia lassan egy éve tartó felújítási munkálatait. Hangozzék itt is a köszönet szava minden segítőnek, elsősorban presbitereink felé, akik folyamatosan szervezik/ellenőrzik a munkálatokat.

Gyülekezetünk a 2014-es esztendőre, egyházmegyénktől - esperes úr és egyházmegyei felügyelő úr javaslatára -, az elmúlt esztendőnk financiaális terheire való tekintettel, havi hússzezer forintos működési támogatásban részesült. A testvéri megértést, s támogatást örömmel fogadjuk, s köszönjük.

Támogatás

lehetősége
Evangélikus Egyházközség Tata
számlaszáma:

63200119-14926282

Egyházfentartói járulékát,
adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!

Lutherrózsza

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírllevele, amely az információáramlást és a lelkiiséget kívánja segíteni. Alapítva Ununk 1992. esztendőjének adventjében.

Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzaskörzetének evangélikussága és az érdeklődők.

Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátys** tatai evangélikus lelkész TEL/FAX: **34-487-834**

Drótpostacím: **frankom@t-online.hu** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

Az úrvacsoráról

Mielőtt áttekintenénk az úrvacsorával kapcsolatos formai megfontolásokat, újra illik hangsúlyoznunk: az úrvacsoravétel formai megnyilvánulása nyilvánvalóan nem érintheti az úrvacsora tartalmát! Az úrvacsora ajándéka mindlíg a bűnbocsánat és az örök élet, ugyanakkor – mivel a harmadik évezred elején élünk – a híglenlál szempontokat sem hagyhatjuk figyelmen kívül...

Forma és tartalom

Jean-Jaques von Allmen szerint az istentisztelet rendje iránti igény nem csupán abból fakad, hogy az egyház szociológiai képződmény (egy bizonyos helyen és időben összeseregülő férfiak és nők közössége), hanem elsősorban abból ered, hogy Isten emberré lett Jézusban, leszállt a földre, és a mennybe ment. *Ezt a megtestesülést és felemeltetést éli át a gyülekezet az istentiszteleten: hallhatóvá és láthatóvá válik Isten ígéje, az emberhez az Úr maga jön közel, és a hívő nép az istentiszteleten megélt közösség által a mennyei közösséget, az örök élet ízét ízleli meg.* Ezzel az alázattal alakítjuk ki istentiszteletünk rendjét.

Míg az Ószövetség kinyilatkoztatott módon közli az istentisztelet külső formáját, az újszövetségi istentiszteletnek csak a tartalmát tudjuk. De éppen ez a lényeg. Tehát változhat a forma, de mindig fejezze ki a tartalmat!

A liturgia

Ennek kialakítása egyházvezetői (püspökök, liturgus-, gyakorlati- és rendszeres teológiával foglalkozó professzorok) hatáskörébe tartozó feladat. Célja, a jó rend kialakítása, melynek megtartása gyülekezeti lelkészek és a hívek számára alapvetően az engedelmesség, egyházhűség kérdése. A jó tradícióhoz való idomulás, s az egyházvezetésnek való engedelmesség, Krisztustól kapott elhívásunkhoz való hűségnek, s evangélikus identitásunknak formai kifejeződése. Ebben természetesen nagyon fontos:

A Szentíráshoz való kötöttség

Amikor az úrvacsora rendjéről gondolkodunk, össze kell gyűjtenünk azokat a mondanivalókat, amelyeket az úrvacsora hordoz magában, amiket az úrvacsora liturgiai formáinak ki kell fejeznie.

A liturgiának legalább háromféle összetevője van. A szóbeli, a tárgyi és a gesztusbeli megjelenés. A szóbeli megjelenés a teljes tartalmat hordozza. A tárgyi megjelenés – ezt a „szent jegyek” kérdésköre. A kenyér, amely lehet kovászos kenyér szeletelve vagy törve, a nálunk evangélikusoknál megszokottan az ostya ill. a kehelynél pedig lehetséges hagyományos bor illetve szőlőlé.

A kovászos szeletelt kenyér kifejezi az úrvacsora étkezés jellegét, magán hordozza Jézus kijelentését: Én vagyok a mennyei kenyér. A mindennapiságot is jól kifejezi. Ám eltávolodik az utolsó vacsora kovásztalan kenyérétől. A megtört kovászos kenyér ezek mellett érzékelteti a közösséget is, hi-

XXII. évfolyam

Hírlevél

2014. Február

Februári alkalmaink

Február 6.

A megismerés harapása

A bűnbeesés ábrázolását el sem tudjuk más-
képpen képzelni, mint hogy Ádám és Éva az
almába harapnak. De mit is ígér az alma?

Február 13.

Hát ez meg mi? ...avagy hogyan értsem, ami érthetetlen?

Bibliába nem “illő” történetek... avagy mit keresnek mítikus lények a Szentírásban?

Február 20.

Miért hiszem, ha hihetetlen? – mérlegen hitvallásos igazságaink...

Hitvallásainkban elmondunk olyat is, amivel nehezen vagy csak részben tudunk azonosulni. Most akkor, hogy is van ez?

Február 27.

Utolsó utazás... avagy hová tegyük halottainkat?

Ókori elképzelés szerint az elhunytak lelke haláluk után egy utolsó földi utazást kezdnek el... Mostanság a test is hosszú utazást tesz meg: temetkezési kultúra Európában a 21. század -

szen egy kenyérből részesedünk. Hátránya, hogy mindenki hozzányúl az egy kenyérhez – fertőzésveszély –, és morzsálódik.

Az ostya közelebb áll az utolsó vacsora formájához, ugyanakkor kifejezi a kovásztalanságra, a büntelenségre való igényt, elhívást. A kicsiny ostya ugyanakkor elveszíti az úrvacsora étkezés jellegét. Ehhez tartozik az az evangélikus hagyomány, hogy az ostyát nem rágjuk meg, mivel a Szentírásban az áll Jézus testéről: „Csontja ne töressék meg”. Az ostya használata viszont elősegíti, hogy megkülönböztessük – legalább formája miatt - az úrvacsorát más étkezéstől.

A kehellyel kapcsolatban a szent Szövegek nem említik, hogy abban bor lett volna – hangoztatják azok, akik szívesebben adnának, vagy innának alkoholmentes italt. Ám igen nagy bizonyossággal tudjuk, hogy a páskavacsorán bor volt a kehelyben.

A gesztusok közül fontos a térdelés, ami nem egyszerűen az alázatot, hanem inkább az imádatot fejezi ki. Fontos a kis körök együttes vétele, amely emlékeztet arra, hogy házánként törték meg a kenyeret. Nem véletlen az sem, hogy sok evangélikus helyen általában tizenketten férnek el az oltárnál egyszerre. Ez erősíti a közösségi jelleget.

Amikor ún. mozgó úrvacsora van – erre is van lehetőségünk –, akkor Isten vándorló népét jelenítjük meg. Ez a forma nagyobb teret enged nyitottságnak, de kevésbé éljük meg az asztalközösséget, és bár lehetőséget ad az egyéni elcsendesed-

désre ugyanúgy mint a sokakkal való találkozásra, de tény, hogy ez kevésbé tűnik ünnepélyesnek, márpedig az úrvacsora ünnepélyes volta nem hanyagolható el.

Az úrvacsorában a bűnbocsánat és az örök élet remény-sege mellett, amelyek mindenképpen a központi ajándékai a szentségnek, az öröm és a hálaadás mellett, amelyet a hívők-ben ébreszt, elengedhetetlenül fontos a közösségi jelleg is, a nyitottság és az ünnepélyesség kifeje-ződése.

A tartalmon kívül azonban gyakor-lati szempontok - ezek között egész-ségügyi elvárások is - alakítják az úrvacsorázás módját. Két szempont szokott ezzel kapcsolatban előkerülni: mindkettő jellegzetesen a kehellyel kapcsolatban. Az egyik a fertőzésve-szély – akár úgy, hogy valaki nem sze-retne másokat megfertőzni, akár úgy, hogy valaki fél a fertőzéstől, a másik az alkoholtartalom. (Ezzel kapcsolatban egyrészt az autózveze-tők, másrészt az alkoholproblémákkal küzdők tesznek fel kér-déseket. Illetve mindkét szempont esetén találkozunk túlzott óvatossággal, illetve az úrvacsora tartalmának egyfajta „lebe-csülését” jelentő egyéni elgondolással: „Utálom az alkoholt!”)

Egy vidéki, nagyvárosi evangélikus gyülekezetünkben történt. Test-vérgyülekezeti kapcsolat okán többeknek megtetszett az alkoholmentes úrvacsorázási lehetőség. Átvették tehát a gyakorlatot. Odaállt az oltár-hoz egy presbiter kék szalaggal megjelölt kehellyel kezében. Aki nem kért bort, az jelzett, és ő adta az alkoholmentes kelyhet. Néhány hóna-pon keresztül egyre gyarapodott azok száma, akik ezzel éltek. Aztán fogyni kezdett, és talán másfél év alatt teljesen elhalt.

Ez a példa is jól mutatja, hogy könnyen előfordul, hogy a gyülekezet nem valós kérdésre ad választ, hanem saját maga gerjeszt végig nem gondolt igényeket. Tehát kérdés az, hogy az úgymond jelentkező másfajta igény nem a bizonytalansá-gunkat, az úrvacsoráról vallott hitünk ingatag voltát jelzik-e? Ezt a kérdést azért kell felvetnünk, mert ha mentesek va-gyunk saját bizonytalanságunktól, nemtörődömségüinktől, akkor viszont fontos törődnünk az igényekkel, mert - katoli-kus történészek szerint - az egy szín alatti áldozás kialakulá-sában jelentős szerepet játszott a fertőzések veszélye .

Megoldási lehetőségek

Első megoldásként jelentkezett a kiskelyhes úrvacsora. Finn testvérgyülekezetünkben az oltárra helyezett nagy ke-hely csőrös kiképzésű. A térdeplő karfájához polcot illesztet-tek, ott találhatók a kiskelyhek, az osztás közben tölt bele a

lelkész éppen egy keveset, amelyet teljesen kiisznak a hívek. Ez az egyetlen módja, ahogy a kiskelyhes rendszer felépít-hető. Ebben ugyanis megmarad a közösség, az egy kehelyből ivás motívuma, nincs tálca, kevésbé látványos a kelyhekben maradt bor, tehát nem érezzük annyira kocsmában magun-kat. Megőrizzük az ünnepélyességet.

A kiskelyhes osztás esetén nehezen képzelhető el a választási lehetőség: közös kehely vagy kiske-hely. Azzal az úrvacsora nyitottsága, egyetemessége veszne el.

Ortodox testvéreinktől tanultuk a be-mártós rendet. (Ők ugyan a kenyeret kis-kanállal merítik a borba.) A római katolikusok is tőlük vették át, amikor gyarapodni kezdett a két szín alatti ál-doztatás. A bemártás esetén is megma-rad a közösségi jelleg, s az egy kehelyből részesedés. A bemártós rendhez bizton-ságos az ehhez kialakított paténás ke-hely. Vannak testvérek, akik maguk szeretnék bemártani az ostyát, s ezért kezükbe kérik. Ehhez azonban az úrvacsora-osztó lelkész nagy-nagy figyelmessége is kell, hiszen ha nem jól tartja a kelyhet - zavaró körülmény lehet például, hogy helyszűke miatt az oltárlépcsőn féloldalt áll – s akkor könny-en a mártó uja is belekerül a borba.

Meglepő, szokatlan megoldási lehetőség a kisközösségi úrvacsora. Nem a nagy gyülekezet vesz együtt, hanem a gyü-lekezethez tartozó kisközösségek, házi csoportok saját alkal-maikon vesznek úrvacsorát. Ennek veszélye, hogy a kisközösség elszakad a gyülekezettől, nem élik meg a nyitott-ságot sem, de tény, hogy kisebb közösségben, különösen ál-landósult csoporttagokkal, jóval kisebb a fertőzés veszélye.

Meglepő, szokatlan megoldási lehetőség a kisközösségi úrvacsora. Nem a nagy gyülekezet vesz együtt, hanem a gyü-lekezethez tartozó kisközösségek, házi csoportok saját alkal-maikon vesznek úrvacsorát. Ennek veszélye, hogy a kisközösség elszakad a gyülekezettől, nem élik meg a nyitott-ságot sem, de tény, hogy kisebb közösségben, különösen ál-landósult csoporttagokkal, jóval kisebb a fertőzés veszélye.

Összefoglalás

A szent jegyek vételére tehát számos lehetősége van a hí-vőknek. Mindenek alapja azonban: maga a rend. Ha piszkos a kehely, zavaros a bor, gyűrött a törlőkendő, és ráadásul minden csak oda van dobálva az oltárra, akkor hamarosan elszoknak az emberek az úrvacsoráról, jobb esetben valami más rendet keresnek hozzá. Tehát legyen rend! Ha jobban is-merjük az úrvacsora ajándékait és mindazt, amit a forma ki-fejez, jobban is ragaszkodunk ahhoz.

Az pedig pasztorális feladatkörbe tartozik, hogy egy-egy felvetődő ötletet hogyan lehet kezelni a gyülekezetben, és ha végül mégis más formához szeretnénk térni, akkor azt ho-gyan lehet bevezetni, és meghonosítani.

tünk is. Ezt érthetjük a cselekedeteinkre is, de most inkább arra gondoljunk, amit metakommunikációnak neveznek. Szépe-ket mond valaki, de valójában szemeiben gyűlölet ég... Látszólag az igazságot szólja, de mikromimikája elárulja, hogy hazudik. Ne felejtse el egyetlen pap, lelkész, prédi-kátor se, aki szószekre merészkedik, hogy Mari néninek, Pista bácsinak nincsen ugyan teológiai diplomája, de a prédiká-ció végére nagy valószínűséggel meg tud-ják majd mondani, hogy, aki szólt, az hitte is, amit mondott vagy csak úgy mondta...

Mai igénkben az apostol arra inti a gyülekezet tagjait, hogy jól gondolják meg, kiről mit mondnak, hiszen aki ítéł, azt is megítélik! A bölcs attól bölcs, hogy amikor más nem tudja visszatartani magát, s vég nélkül dől belőle a szó - a bölcs inkább hallgat. Sokszor ugyanis nem hangos durvaságok, hanem a szelíd-séggel, halkan kimondott szavak érik el a legnagyobb hatást. Krisztus URunk így tanít minket: "Az én erőm, erőtlenség által ér célba!"

A baj az, hogy nem hiszünk az igaz szó erejében, de hiszünk a csinnadrattás ha-zugságoknak: lásd reklám-szövegeke! Észre sem vesszük, hogy a csoda-arckré-met hogyan reklámozzák! Nem az esetle-ges igazságot mondják: "lassítja az öregedést", hanem azt szuggerálják: "gyorsítja a bőr fiatalodását"... S ha az em-berek tömegesen nincsenek tisztában a szó hatalmával - mert ugye nyelvében él (bár csak élne!) a nemzet, azaz: a kultúr-áját a nyelvisége/gondolkodásmódja ha-tározza meg -, akkor a gonoszság oldalán állóknak könnyű dolguk van: úgy mani-pulálhatják az embereket, ahogyan csak akarják!

A keresztény ember útja más. Mi tud-juk, hogy az Ige minden időben megtart minket, s annak ismerete elvezet minket az igazsághoz. Így minket nem a médiából ránk zúduló hiteltelen szavak formálnak, hanem a Tiszta Forrásból feltörő, igaz be-széd irányít! Aki sikerért harcol, hamis szavakkal, az végül "ha mindenáron is", de eléri célját... Ebben viszont soha nincs meg az, amiért a hívő ember naponként imádkozik, hiszen ez adja élete értelmét, tartalmát: ti. az ÁLDÁS...

URam! Tisztítsd meg szívemet, hogy minden nap csak azt tudjam szólni, ami épít és szépít, ami emel és növel, engemet és mindazokat is, akik körülvesznek engem! Ámen

Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódát be-zárva imádkozzál Atyádhoz titok-ban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban te-lélsz, megfizet neked.”
„Amikor pedig imád-koztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbe-szédűségükért hall-

gattatnak meg. Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mi-előtt még kérnétek tőle.” Mt 6,6-8

Sokan mondtak/írtak már okos dol-gokat az imádságról, de ezek általá-ban annyit érnek, mint a párkapcsolatra felkészítő könyvek... Jó ol-vasni őket, de amikor gyakorlatba kell át-ültetni az elméletet - azaz szerelemtől pezsgő lelked megszámlálhatatlanszor új-raértelmezi, amit mondani akarsz -, kide-rül, hogy az adott helyzetben, a múlttá-dermedő pillanatban csakis az a megfelelő szó, mondat, ami belőled, lé-nyed lényegiségének legmélyéről fakad. Éppen ezért az imádság lehet dadogva nyögő zúgolódás, lehet sóhajtozás, lehet szavak nélküli, de egy valami nem lehet: megjátszott. Az imádság lényege ugyanis az őszinteségében rejlik! Ha őszinte, akkor Istenhez emel, ha nem, akkor visz-szahúz az anyagvilágba, s az emelkedés kiteljesítő öröme helyett csak a lélek szá-nalmas, földhözragadt szárnycsapkodása csupán...

Nem baj, ha imánk nem ékesesen szóló, de nagy baj, ha nem komoly, ha ide-gen a valóságtól! Minden ima legfőbb fel-adata, hogy saját magunkat adjuk benne, hiszen Isten ezáltal tudja növelni ben-nünk az Őhozzá-tartozást. Az imádság nem csak metakommunikációs gyakorlat, de egyben titok is, mint Jákób álombeli létrája, melyen fölfelé suhanó angyalok vitték az Isten trónusa elé a lélek gyötrő kéréseit, s a leszálló angyalok pedig az ÚRIsten mérhetetlen kegyelmét harma-tozták alá...

Ha az imádság elidegenít minket a valós élettől, akkor az nem igazi imádság! Az Istennel való párbeszéd ugyanis min-dig az igazság, s a szabadság garanciája. Az Istennel való együttlét, Igéjének hall-gatása, az arról való elmélkedés mindig megvéd a gőg és az önteltség ámitásától, s erőt ad, hogy valóban szabadok le-gyünk... Aki szerelmes, annak nem terhes feladat, izzadságos munka a másikra-gon-dolás, hanem kiváltság. Aki szereti az Is-tent, annak lelke, gondolatai az Isten körül repkednek, s Őrajta csüngő lelkének figyelme - maga az imádáság.

Ha rendszeresen imádkozunk, akkor átélhetjük naponta, hogy az ima kulcs, amellyel kinyitjuk a szívünket Isten előtt, s bezárjuk, ha a gonosz erők angyalai kí-sértenének minket...

URam! Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a ne-hézségek, kudarcok, si-kertelenségek, visszaesések az élet ma-gától adódó ráadásai, amelyek révén növeke-dünk és érlelődünk! Ámen
(Antoine de Saint-Exupery: Fohász)

Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért. Mt 6,34a

Aggodalomra mindig van valami ok - nem csoda, a jövő mindig kocká-zatot is hordoz. A Kárpátok ölelé-sében meg különösen is igaz, hogy csak kevesek kiváltsága a kiszámíthatóság! Nem tudni pontosan, mit hoz a holnap... Igaz ez vállalkozásra, munkára, párkap-csolatra, de részben még a politikára is. Nem csoda, ha fiatalok tömegesen hagy-ják el az országot!

Mit lehet erre mondani? Talán azt, hogy a fene a dolgát minden politikának, amelyik csak a mában gondolkodik! Fel-tehetjük ugyan a kérdést: "Tessék már mondani, miért van az, hogy az elmúlt két évtizedben minden kormány gondolkodás nélkül jogi támogatottságot(!) adott annak, hogy 400-450%-os THM-val fi-nanciális öngyilkosságba kergessék az embereket? A római jog ügyleti kamata 6% volt... Akkor mi is az az uzsora-kamat? De egyházi emberekként azt is megkér-dezhetnénk: "Tessék mondani, 20 évvel ezelőtt nem volt annyira fontos a hitokta-tás, mint most?" Nem akkor kell etikai mentőöveket gyártani, amikor léket ka-pott a hajó! Legelőször nem hitre kell ne-velni az embereket - a hit különben is kegyelmi ajándék -, hanem munkára! A munka majd kultúrát teremt, ami a hittel egy szövétnekben távlatokat nyitogat... Amit pedig nem ad meg család - erkölcsi normát -, azt nem az oktatáson kellene 'behajtani"! Az oktatás a nevében is hor-dozza: ott tanítás folyik, aminek persze van nem elhanyagolható nevelő hatása is, de nem az iskolának kell "megnevelnie" a neveletleneket, hanem a szülőknek... Azt lehetne mondani tehát vezetőinkről: "Nem látják a fától az erdőt!", Jézus URunk ezt így mondja: "Látván nem lát-nak, s hallván nem hallanak..."

Hívó emberként azért nem aggó-dunk, mert tudjuk, akármilyen is a pilla-natnyi helyzetünk, mindig Isten kezében vagyunk. Nem csak azt tudjuk, hogy még a halál sem választhat el minket az Ő sze-retetétől, de oly sokszor megtapasztal-hatjuk életünkben: Gondviselő Jósága a rosszból is előhívja mindazt, ami emel, s növel, s alakítja jellemünket, hogy boldoguljunk ott, ahová rendelt minket...

URam! Add, hogy ne csak a té-nyekre figyeljek, de tudjam számba venni a Te ígéreteidet is! Ámen

Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szüksé-ges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. Ef 4,29

Isten szava teremtő hatalom. Az isten-képűsége teremtett ember szava is teremtő erő... Ősi magyar nyelvünk hordozza még ennek az igazságát, amikor azt mondjuk: "Na, ezt most jól leterem-tette!" A szó ereje ugyanis képes valakit a mennyekbe repíteni, de képes valakinek az életét pokollá is tenni. Bizony, igaza van Jézus Urunknak, amikor azt mondja: "Nem az a tisztátalan, ami bemegy szájon, hanem ami kijön rajta!"

Sokszor mondogatják mostanság: "Amit eszel, azzá leszel!". Nem kisebbítve

ennek az igazságtartalmát - tényleg nagyon fontos, hogy "mi megy be" -, de sokkal fontosabb, hogy ami kijön a szájon, az milyen!? Akarjuk vagy sem, amit mondunk, s ahogyan mondjuk, az bizony hiteles lenyomata annak, milyenek vagyunk, milyen lelküle-tűek, azaz mi lakozik a szí-vünkben... A Mester így tanítja: "Mert, ami a szívben van, azt szólja a száj!" Éppen ezen okok miatt, ha valaki nem azt éli, amit mond - akkor kép-

mutató, hiszen mást mutat kifelé, mint ami belül van...

A hiteles beszéd mos-tanság igen ritka. "Messzi-ről jött ember azt mond, amit akar." - tartja a régi szólás, hiszen a régmúlt világ kommunikációs tech-nikái nem vagy csak nehe-zen engedték meg a kontrollt, de a mai modern világban viszonylag könny-en leellenőrizhető - egy-két kattintás a neten -, hogy

az, akit nem ismerünk, kicsoda is valójá-ban, s szavai mennyire igazak?

Nemcsak a szavak beszélnek, de a tes-

